ఈ వారం శృంగారకథ

మేడం

- ఎన్.రవి

'మేడం'కి నాకూ మధ్య పరిచయం బాగా పెరిగింది. మా ఇద్దరి మధ్యా బాగా 'చనువు' ఏర్పడింది. ఒకరికొకరం దగ్గరయ్యాం.

ఆమె హుషారుగా చిలిపిగా నవ్వుతుంది. ఎగసి పడే జలపాతం లాంటి ఆ నవ్వుకు ఒళ్ళంతా కంది పోతుంటే 'ఎద' ఎగిరెగిరి పడుతుంది.

'మేడం' దగ్గరకు నేనెళ్లేది 'బాటనీ ట్యూషన్' కయినా, మేమిద్దరం మాట్లాడుకునే విషయాలనేకానేకం. సినిమాలు, షికార్లు, రాజకీయాలు... ఇలా ఒకటేంటి. ఏ విషయం పడితే ఆ విషయం గురించి గంటల తరబడి మాట్లాడుకుంటుంటాము.

'ఆమె' నాకు గురువు. నేనామెకు శిష్యుణ్ణి. మా ఇద్దరి మధ్యా వుండాల్సింది 'తల్లీ కొడుకుల' సంబంధం. కానీ తిలోత్తమ, అప్సరసలను సైతం తలదన్నే అందం, ఆకర్షణ వున్న 'మేడం'ని చూసినా, ఆవిడ గురించి ఆలోచించినా, నాకు తెలియకుండానే, నా ప్రమేయం లేకుండానే నా నరాల్లో 'కామజ్వరం' సెగలు గక్కుతుంది.

'అవును! అంతటి అతివల అందాల్ని వీక్షించినా, కాంక్షించినా మగతనం వున్న ఏ మగాడికయినా కోరికలు కలగటం సహజం.

సెక్సీగా ఉండే కనులు, మత్తెంకించే చూపులు, ఎరుపు కాంతుల్ని వెదజల్లే పెదవులు, గుండ్రని చెక్కిళ్ళు, ఎత్తుగా విశాలంగా వున్న వక్షస్థలం... 'శృంగార సుందరి' లాగ వుంది.

సుగంధ పరిమళాలను వెదజల్లే అందమైన, అపురూపమైన ఆ శరీరాన్ని తనివితీరా అనుభవించే ఆమె భర్త ఎంతటి అదృష్టవంతుడో! కాకుంటే అందరికీ అందమైన భార్యలుంటారా?

ఆమె భర్త ఓ ప్రైవేటు కంపెనీలో సేల్స్ రిప్రజెంటేటివ్ అట. వారికొక నాలుగేళ్ళ 'పాప' కూడా వుంది. భర్తగారు రెండు రోజులు ఇంటి పట్టున వుంటే ఐదు రోజులు క్యాంపులంటూ ఊర్ల వెంట తిరుగుతాడు. అవును. అది ఉద్యోగ ధర్మం. చేయక తప్పదు కదా!

ఏంటో, చాలా మంది స్టూడెంట్స్ ట్యూషన్ చెప్పమని కోరినా, నిరాకరించిన 'మేడం' నాకొక్కడికి చెప్పటానికి మాత్రం ఒప్పుకుంది. అదృష్టం అంటే నాదే! ఆవిడ దగ్గరకు ట్యూషన్‌కి వెళ్ళటం మొదలెట్టి పట్టుమని పదిహేను రోజులు అయిందో లేదో? ఇంతలోనే ఎంత చనువు? 'మేడం'తో 'చనువు' అంటేం మామూలు విషయమా? కాలేజీ మొత్తం గాలించినా 'మేడం'తో సరితూగ ఒక్కమ్మాయుంటే ఒక్కమ్మాయి కూడా దొర కదు: మరలాంటి 'మేడం'కి నేను 'క్లోజ్' అయ్యానంటే అది నా అదృష్టమేగా!

'స్టౌ? మీదున్న 'కూర' మాడువాసన రావటంతో నా ఆలోచనలకు చుక్క పెట్టి మంచం దిగి 'స్టౌ' దగ్గరకు వెళ్లాను.

ఏమిటో! కూర్చున్నా, నించున్నా, పడుకున్నా ఆఖరికి తింటున్నా కూడా నా ధ్యాసంతా 'మేడం' మీదికే పోతుంది అని మనసులోనే అనుకుంటూ 'స్టౌ' ఆర్పి కూర గిన్నెదించి, సుష్టుగా భోం చేసి కుర్చీలో కూలబడ్డాను. అప్పటికింకా పొద్దు కూకలేదు, టైం ఐదు గంటలు కావస్తున్నది.

ఆ రోజు సెకెండ్ సాటర్‌డే. శని, ఆదివారాల్లో 'మేడం' ట్యూషన్ చెప్పదు. అయితే సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకోటానికి రామంటుంది. గానీ నేనే వెళ్ళాలనిపించినా, బలవంతాన మానుకుంటున్నాను. కానీ ఎందుకో ఈ రోజే 'మేడం' దగ్గరకు వెళ్ళి కబుర్లతో కాలక్షేపం చేయాలనిపిస్తుంది.

ఆ ఆలోచన రావటమే ఆలస్యం. రూముకు తాళం పెట్టి అర్ధగంటలో 'మేడం' ఇంటికి చేరుకున్నాను.

పూల చెట్లకు నీళ్లు పోస్తూ నా రాకను గమనించిన 'మేడం' "రా! అవినాష్!" అని పిల్చింది.

నేనావిడకు ఎదురుగా వెళ్ళి మంచాని ఏం మాట్లాడాలా అని ఆలోచిస్తుండగా నా వాడియైన చూపులు ఆమె 'ఎద' మీదకు వెళ్ళాయి.

ఆమె అలా వంగి నీరు పోస్తుంటే పలుచని క్రేప్ పాలియెస్టర్ చీర స్థాన భ్రంశం చెందటంతో, గులాబీ రంగు 'జాకెట్'లోంచి ఎద పొంగులు దర్శనమిస్తున్నాయి.

"రా! అవినాష్! ఇంట్లోకెళ్ళి కూర్చుందాం!" అంది నీరు పోయటం ముగించాక.

నేను మారు మాట్లాడకుండా ఆమె వెనకానే ఇంట్లోకెళ్లి సోఫాలో కూర్చున్నాను.

మరో రెండు నిమిషాల్లో రెండు కప్పుల్లో టీ తెచ్చి ఒకటి నాకిచ్చి తను మరొకటి వుంచుకుని 'టీ'ని 'సిప్' చేస్తూ నా ప్రక్కనే కూర్చొంది.

ఆమె అలా నా ప్రక్క నాకు ఆనుకుని కూర్చుండే సరికి నాలోని 'మదనకాముడు' చిన్నగా విజృంభించసాగాడు.

కానీ! ఏయ్ ! బి కేర్ ఫుల్' అని నా అంతరాత్మ హెచ్చరించగానే చల్లబడి పోయాను ఆ మరుక్షణం లోనే.

"మేడం 'పాప' ఎటువెళ్లింది?"

"పక్కింటి పద్మగారు 'సర్కస్'కి వెళుతూ పాపను కూడా వెంట బెట్టుకుని పోయారు."

"ఆయన కూడా ఉదయమే 'క్యాంపు'కని 'గుంటూరు' వెళ్లారు. మరో మూడు రోజులదాకా రారు. ఇప్పుడు నాకు తెగ 'బోర్' కొడుతుందనుకో. అందుకే పాప వచ్చేవరకూ నీవు నాకు 'కంపెనీ' గా వుండాలి?"

'మేడం ఆ మాటనగానే 'ఓ.ఎస్' అని ఒప్పుకున్నాను.

ఖాళీ కప్పు పక్కన పెట్టి హుషారుగా ఇంకా ఆవిడ యేం చెబుతుందో అని ఆసక్తిగా వున్నాను.

"అబ్బ! వళ్లంతా చెమటలు పట్టి చిట — పట మని అంటుంది. తలారా స్నానం చేస్తేగానీ ప్రాణానికి హాయిగా వుండదు" అంటూ ఎద విప్పి సోఫా మీదినుంచి లేచింది.

"అవినాష్! నేను స్నానం చేసే లోపులే నీవి 'మేగజైన్' చదువుతూ వుండు అంటూ 'చిత్ర భూమి'ని నాకిచ్చి ఇంటి వాకిట తలుపులు వేసి గడియ పెట్టింది.

మరో రెండు క్షణాల్లో నేను కూర్చున్న 'సోఫా'కు ఎదురుగా నించొని 'చీర' విప్పి అక్కడే

వున్న 'కుర్చీ'లో 'ఉండగా' పడేసింది.

'మేడం' చర్యకు నాలోని 'మదనకాముడు' మళ్ళా శరవేగంతో విజృంభించసాగాడు. నేను ఓరగా ఆవిడను తదేక దృష్టితో చూస్తూనే వున్నాను.

లంగా, జాకెట్‌తో మాత్రమే ఆమె ఇప్పుడు న్నది.

'జాకెట్' కూడా విప్పటానికి 'హుక్స్' మీదికి చేతులు వెళ్ళాయి.

నేనేదో తీవ్ర అభ్యంతరం చెప్పాలనిపించినా, కళ్ళు గట్టిగా మూసుకోవాలనిపించినా గానీ నోరు పెగల్లేదు, రెప్ప పడలేదు.

'జాకెట్' కూడా విప్పి నా ప్రక్కనే పడేసింది.

నా మనస్సులో కోటికోట్ల ఆలోచనలు. ఆ ఆలోచనలను అతిక్రమిస్తూ కట్టలు తెంచుకొని వస్తున్న ఉద్రేకం నన్ను నేను ఎంత నిగ్రహించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నా, నరాల్లో ఉప్పొంగుతున్న నిస్సహాయత నన్ను చేతగాని వాడిని చేస్తున్నది.

మరో క్షణంలో 'బ్రా' కూడ విప్పేసింది.

నిటారుగా నించొని వున్న స్థనాలు నన్ను చూసి సైగ చేస్తూ 'రా! నన్ను హత్తుకో!' అంటున్నాయి.

ఏంటో, చాలా మంది స్టూడెంట్స్ ట్యూషన్ చెప్పమని కోరినా, నిరాకరించిన 'మేడం' నాకొక్కడికి చెప్పటానికి మాత్రం ఒప్పుకుంది. అదృష్టం అంటే నాదే! ఆవిడ దగ్గరకు ట్యూషన్‌కి వెళ్ళటం మొదలెట్టి పట్టుమని పదిహేను రోజులు అయిందో లేదో? ఇంతలోనే ఎంత చనువు?

పలుచగా కొట్టవచ్చినట్లు కనబడుతున్న ఉదరం, బలమైన గుండ్రని భుజాలు, లోతుగా వున్న బొడ్డు.

ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తుంటే నాకు పిచ్చెక్కిపోతుంది. నేనలా 'బెల్లం' కొట్టిన ముఖంలా, శిలా విగ్రహంలా చూస్తుండి పోయాను.

'మేడం' అక్కణ్ణించి మూడడుగు వేసి గోడకు తగిలించబడిన నిలువెత్తు 'అద్దాన్ని' చేతుల్లోకి తీసుకొంది.

అద్దంతో ఆ సమయంలో, ఆ సందర్భంలో ఏం చేస్తుందాని ఉత్కంఠతతో చూస్తూ వున్నాను.

'ఎటాచ్‌డ్ బాత్‌రూం' తలుపు తెరచి ఓ గోడకు తగిలించింది దాన్ని. నేను కూర్చొని వున్న సోఫాకు 'బాత్‌రూం'కు మధ్య దూరం నాలుగు [illegible] గులు మించి వుండదు.

అద్దానికి ఎదురుగా నిలబడి తన ఒంపు సొంపులను చూస్తున్నది ఆమె.

బాత్‌రూంకి తలుపు వేయలేదు. బాత్‌రూం లోని ప్రతి వస్తువు నాకు స్పష్టంగా కనిపిస్తూనే వున్నది.

లంగా మీద చేతులు వేసి బొందులు లాగేసరికి మంచు శిఖరం కూలిపోయినట్లు కుప్పగా [illegible] క్రింద పడింది లంగా.

మహిళా ఓ మహిళా

"కట్నం మంటలకు మండలాధ్యక్షుడు భార్య ఆహుతి"

స్త్రీని ఆదర్శమూర్తిగా, ఇంటి ఇల్లాలిగా, శక్తి స్వరూపిణిగా భావించి గౌరవప్రదమైన హోదా ను కల్పించిన సువిశాల భారతావనిలో నేడు నిత్యం పెక్కుమంది కట్నం కోరల్లో చిక్కుకొనక తప్పటం లేదు. కట్నంతో భర్తలను కొనుక్కొంటున్నా ఆశించిన రీతిలో ఆదరణ, ఆప్యాయతలను పొందక పోవటం స్త్రీల పాలిట శాపంగా తయారయ్యింది.

భర్త సపర్యలు— అత్తమామల— ఆడపడుచుల కార్యక్రమాలను వీక్షించడం, పిల్లల సంరక్షణ వంటి పనులతో సతమవుతూ యంత్రంకన్నా మిన్నగా శ్రమిస్తున్న స్త్రీ కోరుకొనే కోరిక ఒక్కటే ఒక్కటుంది. ఆమె భర్త నుండి సుఖమయ జీవనాన్ని ఆశించటమే. సాధారణంగా స్త్రీ అంతకన్నా ఎక్కువగా ఏమీ ఆశించదు. అత్తవారింట మనుష్యుల ప్రవర్తనలు భిన్నంగా మారినప్పుడు ఆ స్త్రీ అనుభవించే ఆవేదన అంతా ఇంతా కాదు.

వేద మంత్రాల సాక్షిగా వివాహం అయ్యి పన్నెండు సంవత్సరాలు వైవాహిక జీవితాన్ని సాగించిన వెంకటలక్ష్మి చివరకు మంటలకు ఆహుతయ్యింది. పదకొండు సంవత్సరాల నుంచి గంగిరెడ్డితో కాపుర ముంటున్న వెంకటలక్ష్మి ఇటీవల కాకినాడ ఆసుపత్రిలో మృత్యువు కౌగిట్లో ఇరవై రెండు రోజులు పోరాడి వరకట్నపు దాహానికి బలయ్యింది.

తూర్పు గోదావరి జిల్లా బిక్కవోలు మండలం బలభద్రపురం గ్రామానికి చెందిన కొవ్వూరు వెంకటకృష్ణారెడ్డి కుమార్తె వెంకటలక్ష్మికి పెద్దపూడి మండల ప్రజా పరిషత్ అధ్యక్షుడు సబ్బెళ్ళ గంగిరెడ్డితో 1978లో వివాహం అయ్యింది. వివాహం సందర్భంగా కట్న కానుకలుగా మూడు ఎకరాల పంట పొలము, అరవై కాసుల బంగారం, ఇరవై వేల రూపాయల నగదును వెంకట కృష్ణారెడ్డి సమర్పించడం జరిగింది. పెళ్ళయ్యిన మరుసటి సంవత్సరంలో సిద్ధార్థరెడ్డి అనే కుమారునికి తల్లయిన వెంకటలక్ష్మిని అత్తవారింట వేధింపులు ప్రారంభమయ్యాయి. సాధారణంగా అత్త, కోడలిపై పెత్తనం చలాయిస్తూ సమయం దొరికినప్పుడల్లా సూటిపోటి మాటలతో బాధించటం జరుగుతుంది. అయితే వెంకటలక్ష్మి విషయంలో అత్తకు భర్త తోడవ్వటంతో మరింత మానసిక సంక్షోభానికి గురయ్యింది. కట్నం సరిపోలేదనే నెపంతో వీరద్దరూ వెంకటలక్ష్మిని వేదిస్తూ ఉండేవారు.

మానసిక హింసలు కొనసాగుతున్నా కోడలు ప్రవర్తనలో మార్పురానందుకు డిశంబరు ఒకటవ తేదీ రాత్రి ఎనిమిది గంటల సమయంలో బాత్‌రూమ్‌కు వెళ్ళి వస్తూన్న వెంకటలక్ష్మిపై అత్త సావిత్రి కిరోసిన్ పోసి నిప్పంటించింది. అరవై శాతం శరీరం కాలిపోయినా ఇంట్లోనే నాలుగు రోజులు ఉంచేశారు. ఐదవ రోజున విషయం తెలిసిన తండ్రి వెంకట కృష్ణారెడ్డి వెంకటలక్ష్మిని పోలీసుల సహాయంతో కాకినాడ ఆసుపత్రిలో చేర్పించాడు. మృత్యువుతో పోరాడుతూనే మెజిస్ట్రేట్‌కు ఇచ్చిన వాంగ్మూలంలో భర్త, అత్త హింసించిన విధానాన్ని వివరించింది. చివరకు డిశంబర్ ఇరవై రెండవ తేదీ మధ్యాహ్నం మరణించింది.

ప్రజా ప్రతినిధిగా మండలానికి అధిపతిగా వ్యవహరిస్తున్న వ్యక్తికి భార్యగా ఉంటూన్న సాటి స్త్రీ కట్నం పిశాచానికి బలయ్యిందంటే సామాన్యుల పరిస్థితి ఏంకాను? కట్నం... కట్నం... అంటూ స్త్రీలను వేధింపు చర్యలకు గురి చేస్తున్న చీడ పురుగులను మహిళా సంఘాలు శిక్షించ ప్రయత్నించాలి. సంఘటితంగా కలిసి సాధిస్తే కొంతవరకైనా కట్నం చావులు దూరం కాగలవేమో!...!...!

శ్రీమతి రాణీ ప్రభాకర్

ఇప్పుడామె నగ్నంగా, పూర్తి నగ్నంగా వున్నది. పాలరాతితో శిల్పకారుడు చెక్కిన 'నగ్నసుందరి' బొమ్మలాగా, ప్రాణాలొచ్చిన కొండపల్లి కొయ్య బొమ్మగాలా వున్నది.

ఆమె నగ్న స్వరూపం నా మగతనాన్ని 'ఛాలెంజ్' చేస్తుంది. నా ఒంట్లో రక్తం మంచులా గడ్డకట్టి పోయింది.

'మేడం' నన్నెందుకు ఈ రోజు ఇలా పిచ్చివాణ్ణి చేస్తూంది. నన్నెందుకిలా కవ్విస్తుంది. నన్నెందుకిలా రెచ్చకొడుతూ నా మగతనానికి సవాళ్ళ విసురుతుంది!' అని మరోవైపు నా మనస్సులో ఆలోచనలు దొర్లుతున్నాయి.

'అద్దం' ముందు నించుని వంగి చెంబుతో బకెట్‌లోని నీళ్ళ తీసుకొని తలపై దిమ్మరించుకుంటున్నది.

అలా నాలుగు చెంబులు దిమ్మరించుకున్నాక—

"అవినాష్' షాంపూ బాటిల్ మరచిపోయా తెచ్చుకొనటం. నీ వెనుకనున్న 'అల్మారాలో' వుంటుంది. తెచ్చివ్వవూ?"

'మేడం' ఆ మాటలనగానే నా గుండెల్లో పెద్ద బండరాయి పడినట్లయింది. కానీ 'మేడం'ని దగ్గర నించి చూడాలనీ, ఆవిడ నగ్న దేహాన్ని తాకాలనీ ఓ ప్రక్క నాలోని కామనరాలు ఘోష పెడుతున్నాయి.

'మేడం' మరోమారు 'షాంపు' ఇవ్వమనగానే అదిరిపడి లేచి అల్మారాలోంచి 'షాంపు బాటిల్' పుచ్చుకొని మతిస్థిమించిన మూగ జీవిలాగా బాత్‌రూం దగ్గరకు నడిచాను.

ఒక చేత్తో షాంపూ తీసికొని, మరో చేత్తోనా చెయ్యి పట్టుకుని దగ్గరకు లాక్కుంది.

'మేడం'ని సూటిగా చూడలేకపోతున్నాను. కానీ ఆవిడ ఎత్తుపల్లాలను చూడకుండా కూడా వుండలేకపోతున్నాను.

నా మీద చేతులు వేసింది. నా ఫాంటు, షర్టు విప్పి బయటకు విసిరింది. నా ఒంటి మీద 'డ్రాయర్' ఒక్కటే మిగిలింది.

'మేడం' నోట్లోంచి ఒక్క మాటకూడా రావటం లేదు. నేనూ మౌనంగా నోరు మూసుకుని గట్టిగా గాలి పీల్చి వదులు తున్నాను.

నా తల మీద కూడా రెండు చెంబులు చన్నీళ్ళ దిమ్మరించింది.

నాకు ఉక్కిరిబిక్కిరై కళ్ళ నలుచుకుంటున్నాను. అప్పుడావిడ రెండు చేతులు నా డ్రాయర్ మీదికి రావటం, క్రిందికంటా లాగటం అంతా క్షణిక కాలంలో జరిగిపోయింది.

ఇప్పుడు ఆవిడతో పాటు నేనూ నగ్నంగా వున్నాను. ఆమె రెండు చేతులూ లేపి నా భుజాల మీద వేసి దగ్గరకు లాక్కున్నది. నా రెండు

షూటింగ్

విలేఖరి: "మీ మొదటి సినిమా షూటింగ్ అమెరికాలో తీసారు కదా! తర్వాత సినిమాని అమలాపురంలో తీయడానికి గల కారణం?"

రంభ(శ్రీ): "అది నా తొలి బోణీ చిత్రం, నిర్మాత, దర్శకుడు కూడా క్రొత్తవాళ్ళే! ఆ తర్వాత చిత్రానికి అందరం పాత బడిపోయాం గదా!! అందుకే అమలాపురంతో (లో) సరిపెట్టుకున్నాం!!!"

— యు. చిట్టిబాబు(గోదా .వరిఖని)

చేతులు కూడా ఆమె భుజాల మీదికి యాధృచ్చికంగా వెళ్ళినాయి.

ఆమె నన్ను మరింత గట్టిగా తనకేసి అదుముకుంది. నేనూ మరింత గట్టిగా ఆమెకు అంటుకుపోయి వీపు మీద అర చేతులతో నొక్కుతున్నాను.

తన రెండు చేతులతో నా ముఖాన్ని గుండెలకు హత్తుకుంది. స్తనాలు వెచ్చగా కస్సుమని నా ముఖానికి గుచ్చుకున్నాయి.

ఆవిడ వీపు మీదనున్న నా చేతులు చిన్నగా క్రిందికి జరిగి పిరుదుల్ని తాకాయి.

విశాలంగా, ఎత్తుగా, గుండ్రంగా పరుచుకుని వున్న ఆమె పిరుదుల మీద నా రెండు చేతులు నృత్యం చేయటం ప్రారంభించాయి.

ఆమె ఇస్తున్న కో ఆపరేషన్‌కి నాకు మదులు తిరిగి పోతున్నాయి.

ఆమె ఒంటి మీద నేను, నా ఒంటి మీద ఆమె ముద్దులు పెట్టుకొనని చోటే లేదు.

అయినా నాలో ఇంకా ఆసక్తి చావలేదు. ఆమె ఒంటిమీద నా చేతులు తడుముతూ ఇంకా ఏదో సాధించాలన్న ఆత్రుత ఎక్కువవుతున్నది.

దేవాలయాల మీద బూతు బొమ్మల్లా, ఇద్దరం వివిధ భంగిమల్లో ఒకర్ని ఒకరం ఆక్రమించుకున్నాం.

సెగలు గక్కుతున్న ఆవిడ స్పర్శ నన్ను నిలువునా కాల్చేస్తున్నది. ఇద్దరం ఎంత దగ్గరయినా ఇంకా కోరికలకు 'కళ్లెం' పడటం లేదు.

★★ ★★ ★★ ★★

"అవినాష్! రాత్రి నా చర్యకు నాపైన నీకు అసహ్యం వేస్తుంది కదూ!" నేను నీకు చదువు చెబుతున్న గురువుని అన్న సంగతి కూడా ఎందుకలా బరి తెగించానని ఆలోచిస్తున్నావా?"

"సారీ మేడం! నిజానికి రాత్రి జరిగిందాంట్లో నా తప్పు కూడా వుంది. కాకపోతే నాదో భయం. ఇలాంటి విషయాలు మీ 'వారికి' తెలిసినా, లోకులకు తెలిసినా ఎంతటి విపరీత పరిణామాలకు ఎదుర్కోవలసి వుంటుందో ఒక్కసారయినా ఆలోచించారా?"

"ఏం ఎందుకు ఆలోచించాలి?" అలా ఆలోచిస్తూనే ఆరు సంవత్సరాలు గడిపాను.

"భర్త వుండే పడక సుఖం లేక ప్రతిరాత్రి నేను పరితప్పించిపోయే సంగతి ఎవరికి చెప్పుకోను?" "అవినాష్! నాకు చదువుంది. వయసుంది. అందం వుంది. ఈ వయస్సులో కోరికలు లేకుండా ఏ ఆడది వుండగలదు చెప్పు?"

"మేడం!" మీ 'వారు? మిమ్మల్ని...?

"అనేకదా నేను చెప్పుకొచ్చేది. ఆయన వారానికి రెండు మహా అయితే మూడు రోజులు ఇంటి పట్టున వుంటారన్న విషయం నీకూ తెల్సుగా! 'వారం'లో ఆ రెండు మూడు రోజుల్లోనయినా నన్ను సంతృప్తిపరచకపోతే నాలోని కోరికలు మంటల్ని ఎలా చల్లార్చుకోగలను?

"ఆయనకు కోరికలు కలగటమే అరుదు, ఒకవేళ కలిగితే రెండంటే రెండే నిమిషాల్లో నా దగ్గర తృప్తి పొంది, తన ఉద్రేకాన్ని చల్లబరచుకొని వెళతారు. కానీ నా పరిస్థితి గురించి, నా బాధ గురించి నే నేదేవుడికి చెప్పుకోను?"

"అవినాష్! నేను నీకంటే పెద్దదానిన్ని. నీముందు సిగ్గు విడిచి ఇలా మాట్లాడుతున్నందుకు నన్ను క్షమిస్తావు కదూ!" మేడం కంటతడి పెట్టుకుని మాట్లాడుతుంటే నా గుండె తరుక్కుపోతున్నది. ఇప్పుడామె నాకు ఒక దేవతలాగా మాత్రమే కనిపిస్తున్నది.

"అదేంటి మేడం! అంత మాట అన్నారు. అసలు మీ సంసారంలో ఇంతటి పెను తుఫాను వుంటుందని కలలో కూడా ఊహించలేదు"

"అవినాష్! మొదట్లోనే నా మనసు నీ వ్యక్తిత్వాన్ని మెచ్చుకుంది. అందుకే నీకొక్కడికి మాత్రమే ట్యూషన్ చెప్పటానికి ఒప్పుకున్నాను. ఇది నా స్వార్ధంతో చేసిన పనే కావచ్చు. ఆనాటి నుంచి ఇప్పటి వరకూ నీతో చనువుగా వుంటూ వచ్చి, నీ సహాయంతో నా కోరిక తీర్చుకున్నాను.

"రాత్రి నీతో పొందిన అనుభవం ఈ జన్మలో మరచిపోలేను. అలాగని నిన్ను మరోసారి తప్పటడుగు వేయించేంతటి దుర్మార్గురాల్ని మాత్రం కాదు."

"బైదిబై! అవినాష్! నాక ఊర్నించి నిన్ననే ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆర్డర్స్ వచ్చాయి. మరో నాలుగైదు రోజుల్లో ఈ వూరు విడిచి వెళ్ళిపోబోతున్నాం. నీవు బాగా చదివి మంచి ఉద్యోగాన్ని సంపాదించాలన్నదే నా కాంక్ష."

"మేడం" చెప్పే మాటలను రెప్పవేయకుండా వింటూ నా మనసు దుఃఖసాగరంలోనికి మునిగింది. ●

మాతృత్వం మధురమైన భావన

'మాతృత్వంలోనే వుంది ఆడజన్మ సార్ధకం' అని ఎవరన్నారో కాని పచ్చి నిజమన్నారు. మనిషి కానీ, జంతువు కానీ, పక్షులు కానీ, తమకి సంతానం కలుగగానే మాతృత్వపు మధురభావనతో మనసు పులకించి పోతుంది. అప్రయత్నంగానే ఆ సర్వేశ్వరుడికి ధన్యవాధాలు తెలుపుకుంటారు.

పై ఫోటోలోని కొండెంగ కూడా సుఖ ప్రసవం తర్వాత తనకు జన్మించిన పాపని చూసుకుని పైనున్న ఆ దేముడి వైపు చూస్తూ థ్యాంక్స్ చెప్తుంది.

చిన్న లక్ష్మణమ్మదిరాజ్.